

AGRIS SUTRA, *Kristus draudzes mācītājs*

Lieldienu sensācija

Pasauli laiku pa laikam satrauc sensacionālas vēstis. Varam iedomāties, kādu uztraukumu un savīļojumu radīja ziņa, kad Galilejs un Koperniks pasludināja, ka zeme ir apaļa un riņķo ap sauli. Kas par iespējām! Pasaule pēkšņi bija kļuvusi plašāka, bagātāka un – noslēpumaināka.

Pirmais «spuņņiks», vēlāk – satelīti, cilvēks nolaidies uz Mēness. Dzīve uz Marsa, Venēras... Par to raksta, par to runā. Tās bija un ir sensācijas.

Bet visu sensāciju sensācija ir paziņojums: Kristus ir augšāmcēlies! Tas ir apvērsums.

Zeme ir apaļa un riņķo ap sauli – tas arī ir apvērsums, bet kur – zinātnē, atsevišķa cilvēka dzīvi tas neskar. Vienkāršais cilvēks var mierīgi dzīvot tālāk – kaut vai pārliecībā, ka «saulīt' vēlu vakarā sēžas zelta laiviņā».

Bet Lieldienu apvērsums skar katra cilvēka dzīvi. Tā ir zemestrīce. Un par tādu arī vēsta Lieldienu stāsts.

Te jāievēro divas lietas. Kā jau katrā, arī šajā, Lieldienu, zemestrīcē kaut kas sabrūk, sagāžas un salūst. Un proti – sabrūk Jēzus Kristus pretinieku vai, teoloģiski runājot, Kristus galvenā pretinieka – Antikrista – cietuma mūri.

Ko šis Antikrists ar visiem saviem palīgu palīgiem un kalpu kalpiem gribēja, mēs zinām: Viņi gribēja Jēzu Kristu novākt, iznīcināt, un nevis kaut kā klusi, bez trokšņa, nevis slepeni uzglūnot, uzpērkot slepkavas – slepenība un piesardzība bija vajadzīga tikai tik ilgi, kamēr Jēzus nebija apcietināts.

Tad jāuzmanās. Ej nu sazini – varbūt šim Jēzum ir piekritēji. It īpaši pēc Palmu svētdienas jāuzmanās. Tāpēc Jūdas pakalpojums ir ļoti noderīgs. Bet tagad, kad Jēzus ir sagūstīts, tad vairs nav jākautrējas. Tad tiek meklēta un arī panākta publicitāte, tieši un arī netieši inscenēta Lielās Piektdienas izrāde pie zemes pārvaldnieka Poncija Pilāta pils – sava veida *performance* – kliegšana, brēkšana un tiepšanās.

Kāpēc viss tas vajadzīgs?

Pilāts saka: *Ņemiet un tiesājiet viņu jūs.* Jūdi atbild: *Mums nav tiesības nevienu nonāvēt.*

Tie taču ir meli. Lai nonāvētu Stefanu, nekādu atļauju nevajadzēja. Un Stefana nogalināšana nav vienīgais gadījums. Jau nā derība stāsta arī par citiem.

Bet Jēzu vajag pazemot, Viņu vajag izsmiet, padarīt smieklīgu, Viņu vajag spīdzināt. Un te nu Pilāts ar saviem leģionāriem izdara jūdiem lielisku pakalpojumu. Pilāts liek Jēzu šaut. Leģionāri kronē šo jūdu ķēniņu ar ērkšķu kroni, uz pleciem uzmet purpura mēteli – kareivja apmetni. Leģionāri

Jēzum sit pa galvu, splauj virsū, un tad – krusta nešana, gājiens pa pārpildītajām Jeruzalemes ielām. Svētku laikā saplūduši ļaudis no visām pasaules malām. Tie visi to redz. Un tas tiek darīts, lai to redzētu. Arī šis brutālās un asiņainās izrādes turpinājums Golgatas kalnā – krusta nāve, apglabāšana, durvju aizslēgšana, aizvelot ieejai priekšā akmeni, zīmogs, kapa sardze.

Kādēļ tas vajadzīgs? Taču tādēļ, lai Jēzus likvidācija būtu totāla. Viduslaikos Viņu būtu sadedzinājuši, un pelnus izkaisījuši pa visiem vējiem. Citiem vārdiem, visus drošības nosacījumus ievērojot, uzbūvēts cietums un cietumā kaps. Nevar sacīt, ka nebūtu darīts viss, kas iespējams. Bet Lieldienu rītā šī cietuma mūri ir sabrukuši, zīmogs atlauzts, akmens novelts, sargi paralizēti un nobendēti Jēzus miesa kapā vairs nav. Tas ir skandāls un sensācija vienlaikus.

Kristus ir augšāmcēlies.

Lieldienu zemestrīce izjauc Antikrista nodomus un sagāž visus viņa plānus. Lieldienu rīts ir Sātana kapitulācija, totāla un bez noteikumiem. Sensacionāla vēsts.

Bet zemestrīcei var būt arī citādas sekas.

Kad Pāvilu un Silu apcietina, smagi pārmāca un iemet cietumā. Un it kā ar to vēl nebūtu diezgan, viņu kājas ir saslēgtas siekstā. Par bēgšanu tā tad nav ko domāt. Bet Pāvils ar Silu arī nemaz nedomā bēgt. Viņi lūdz Dievu un dzied Dievam slavas dziesmas.

Tad kaut kas notiek. Viss cietums sašūpojas, cietuma durvis atsprāgst vaļā un nokrīt arī cietumnieku važas. Zemestrīce. Cietumnieki ir brīvi, viņi var mierīgi pazust.

Zinādams, kas viņam tādā gadījumā draud un nešaubīdamies, ka cietumnieki ir aizbēguši, cietuma sargs jau ir izvilcis zobenu, lai darītu sev galu.

Tad ierunājas Pāvils: *Nedari sev nekā ļauna, mēs visi esam šeit!*

Zemestrīce sagāž, salauž, izposta un nogalina. Bet zemestrīce var arī atvērt durvis un saraut važas. Lieldienu zemestrīce ne tikai sagāž Antikrista cietuma mūrus, Lieldienu zemestrīce atver arī durvis krustā sistajam un kapā liktajam Jēzum Kristum.

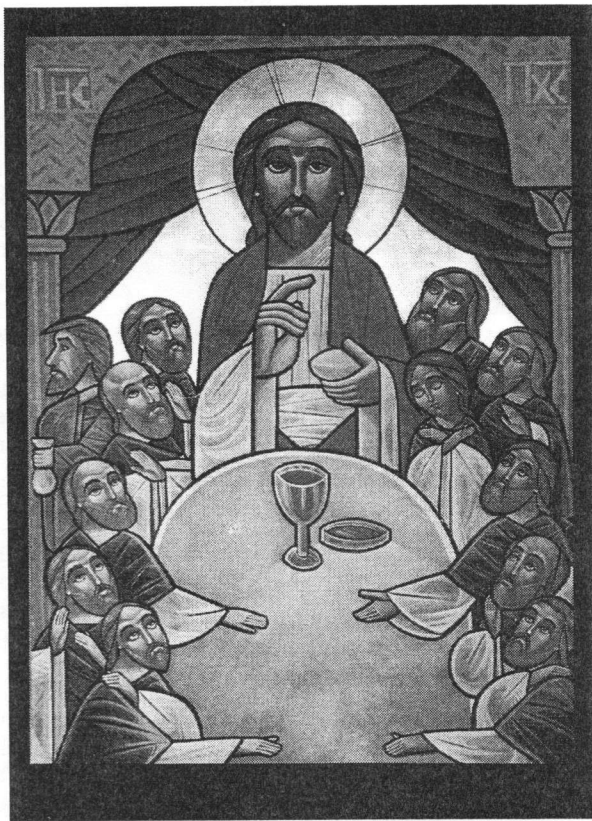
Kristus ir augšāmcēlies! Viņš dzīvo! Tā ir sensacionāla vēsts, vissensacionālākā vēsts, un to nes ne tikai kādi neidentificēti un neidentificējami vīri spīdošās drēbēs, par to stāsta ne tikai dažas vārdā sauktas un nesauktas sievietes, to apliecina ne tikai Bībele un Bībeles Simanis Pēteris, saukts arī Kēfa, un «tie divpadsmit» un tie «500 brāļi» no kuriem Pāvila laikā daudz ir vēl dzīvi, to apliecina ne tikai «Jēkabs un visi apustuļi» un kā pats pēdējais Pāvils.

To apliecina pati dzīve un tu pats.

Vienu brīdi Viņš bija krustā sist, nomiris un aprakts, bet nu Viņš ir augšāmcēlies.

Un kamēr Kristus runā, Viņš ir dzīvs.

Un kur ir tādi vīri kā Kēfa un Sila, tur Hērods un Poncijs Pilāts neko nepanāks. Protams, viņiem ir vara. Viņi «nosaka toni». Bet, ja Kristus ir dzīvs mani, tevī, Kristus draudzē, tad viņi neko nepanāks.

PIEDOŠANA

LIDIJAS RUTAS BORMANES stāstījums

Cilvēks nevar dzīvot bez piedošanas, jo nepiedošanas smagums viņu pašu vispirms nomāc. Viņš to nespēj nest. Beigās tas viņu galīgi var pazudināt, visu dzīvi sabojāt. Ja cilvēks to zinātu, viņš vienmēr piedotu. Cilvēki meklē attaisnojumu savai nepiedošanai, un tas ir aplam. To viņi nevarēs saprast nekad, jo tur nāk tas egoisms – ES, lūk, nevaru piedot! Tad, kad atnāk pie Dieva, Viņš visu saliek savās vietās. Tad tu redzi, ka tu varbūt esi daudz vairāk vainīgs citu cilvēku priekšā, nekā citi tavā priekšā. Ir tādas vienkāršas lietas, kuras liekas itin kā viegli piedot, bet ir ļoti smagas lietas, kuras, liekas, ka nav iespējams piedot. To var teikt par represiju gadiem Staļina laikā. Bet tā nemaz tas nav, jo tur, *lāģeros*, es redzēju, ka cilvēki nedzīvoja ar lielu ienaidu sirdī, jo citādi viņiem būtu daudz, daudz grūtāk bijis. Tur mēs bijām ļoti laba sabiedrība – tādi cilvēki, kas nenes ļaunumu, un tas mums palīdzēja tikt pāri tam apkārtējam ļaunumam, ko mums uzspieda tie, kas aiz žoga bija.

Vai tiem, kas nesa šo smagumu un nepiedošanu, bija grūtāk izturēt?

Noteikti! Viņi bija tādi ļauni, dusmīgi. Bija tāds laiks, kad valdību līmeni bija noslēgta vienošanās, un vāciešus, kas atradās Staļina *lāģeros*, laida mājās. Un tad es atceros to, kā maskavietes, krievietes, kuras bija arī tikušas tur itin kā par spiegošanu, kā viņas kļiedza, kā viņas draudēja, kā viņas pilnīgi plosījās par to, ka *ios fašistus* laiž mājās. Bet kas tad tie bija par fašistiem! Toties tie, kas priecājās, ka vācieši iet projām, tiem bija pat viegli. Viņi dalījās priekā.

Tā bija tāda Lielā Piedošana. Tiem, kas ilgi bijuši izsūtīti, protams, sāp smagā nasta un sevišķi to tuvinieku zaudējums, kuri nepārnāca. Bet, atgriežoties mājās, redzējām, ka šeit cilvēki arī bija piedzīvojuši ļoti smagu postu. Viņiem pat nebija tā laba sabiedrība, kas bija politiski represēto *lāģeros*. Viņiem te bija jāizliekas, jāmelos, jāmēģina kaut kā izdzīvot. Un tagad tie cilvēki bieži vien ir daudz niknāki un daudz mazāk spējīgi piedot. Man ir nācies strīdēties ar dažiem cilvēkiem, kuri nekad izsūtīti nav bijuši, kas šeit ir tik ļauni, tik pilni naida un nepiedošanas.

Es varēju viegli piedot. Pat manai radniecei, kas gāja pret mani liecināt. Es uz viņu paskatījos, redzēju, cik viņa nelaimīga ir un es biju viņai jau piedevusi. Toties, kad es pārnācu

mājās, viņa vairākus gadus no manis vairījās, viņai bija kauns. Un tad es pati viņu uzrunāju un teicu: «Es taču uz tevi nedusmojos. Es jau uzreiz sapratu, ka tevi *čeka* ir salauzusi, ka tu nevarēji citādāk runāt, kā no tevis prasīja. Tu nekāda nodevēja neesi!» Un mēs tagad esam labas draudzenes.

Bija gadījums ar vienu citu sievieti, kura par manu mammu bija ziņojusi. Mamma bija čekas pagrabos mocīta un viņai dzelžos bija ieslēgta galva un spiesta. Viņa pārnāca galīgi zila, sadauzīta. Man ļoti ilgi šis pāridarījums bija sirdī. Es nevarēju piedot. Pie Dieva es vienmēr esmu bijusi, es vienmēr esmu lūgusi, bet tādu īstu piedošanu es tad iepazīnu, kad man pašai bija jāiet pie altāra mesties ceļos un lūgt grēku piedošanu. Ir teikts, ka ja tev ir pret tavu brāli kas, tad tu nevari pie altāra saņemt Svēto Vakarēdienu. Man par mammu bija grūti piedot. Bet tad es sapratu, ka viņa varbūt bija tāds pats upuris kā tie, kam es biju piedevusi. Un tad pēdējais smagums no manis nokrita un man vairs nebija nekā, nekā pret viņu, pilnīgs tukšums. Jo tieši, lasot Dieva vārdu, es padomāju par to, kā Jēzus Kristus cieta un kā Viņš vēl pateica par saviem krustā sitējiem, lai viņiem piedotu Tēvs. Tad es sāku domāt, varbūt tā sieviete arī tanī brīdī, kad viņa glāba savu ādu, nezināja isti, ko dara. Ko tad viņa varēja izglābt – savu miesu, bet dvēseli taču viņa nevarētu izglābt! Un, ja sāk domāt par dvēseles izglābšanu, tad bez piedošanas jau to nevar. Mums ir jāpiedod VIENMĒR!

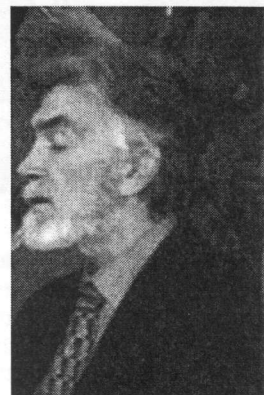
Tātad sargādami savu miesu, savu dzīvību mēs kļūstam ļoti vāji un faktiski nelaimīgi?

Jā, mēs nevaram būt īsti laimīgi, ja mēs neesam piedevuši. Un tad vēl jāpalūdz par viņu Dievs, lai viņam apskaidrojas prāts. Lai taču viņš saprastu, ka nav no tās otrās puses, kuram viņš pāri darījis, vairs nekāda ļaunuma. Es gan nevaru teikt, kā tas ir, kad māte tiek bērns ļaunprātīgi atņemts un mocīts. Tās varbūt ir vēl briesmīgāk, nekā man par savu māti. Bet visgrūtākais ir tad, ja tu redzi, ka cilvēks arvien vēl pinas ļaunumā un nevar tikt no ļaunuma vaļā.

Piedošana sākas ar lūgšanu?

Ar lūgšanu! Un tad, pēkšņi tu jūti, ka tev nav vairs šīs nastas, ka tu tiešām iekšēji esi piedevs. Un tad – ar kādu prieku tu vari iet pie altāra! Un, ja tev liekas, ka tam cilvēkam būtu sods jāsaņem – Dievs to sodīs. Man tas nav jādara.

Egila ceļš pie Viņa

Egils Ermansons
(1940-2007)

Šķiet, ka tas bija vēl vakar, kad mēs draudzes sarīkojuma spēlējām mūsu Egila ludiņu, kad viņi ar Līgu un Ilzi bija cieši blakus Alises kundzei draudžu dienās Bārbelē, kad Egils uzdeva jautājumus Arnim Šablovskim par Indiju un Māti Terēzi, un tā bez gala. Tagad viņš droši vien jautā Visaugstākajam, arī – pateicībā, ka Viņš ticis Dievam tam Kungam tik tuvu un ... tik viegli.

Mums, uz šīs zemes palikušajiem, kas Egilu milējām, gan nav viegli samierināties, ka nu vairs neviens nestāstīs, neskaidros, nerakstīs, nefotografēs ar tādu atvērtību, ieinteresētību – gribēšanu izprast, šaubām un palāvību reizē, kā to mēdza darīt Egils. Tā mēs nepaspējam draudzē sarīkot kinovakaru, lai noskatītos Egila un Marutas Jurjānes kopīgi uzņemto filmu *Prieks*, kas vēl joprojām ir viens no vislabākajiem darbiem par Dziesmu svētkiem, nu būs jāriko Egila piemiņas vakars.

Cilvēkiem, kas kaut kādā veidā saistīti ar kino, Egils ir un paliek *Telefilma Rīga* operators un režisors, kaut mēs, protams, bijām dzirdējuši par viņa panākumiem literatūras laukā.. lasījuši godalgotos un citus romānus ar «realistiskām detaļām un fantastiskām situācijām» (citāts) – kā jau Egilam. Viņš bija viens no operatoriem – celmlaužiem tādā līdz tam (un līdz šodienai) maz koptā žanrā kā muzikālā filma: «čurļoniskās» eglu galotnes Marutas Jurjānes un Ligas Vidulejas filmā pēc Marģera Zariņa mūzikas *Saulrieta violetās ērģeles* ir tapušas ar Egila aci (roku un kameru).

Gan jau mums visiem Kristus draudzē, bet atļaujtos domāt, ka tieši tiem, kas Egilu pazina tajā vecajā, kinodzīves, periodā, bija īpašs prieks vienā jaukā dienā sastopam viņu te, Mēness ielā. Prieks, ka arī Egila meklējumu likoči bija atveduši viņu pie Tēva. Prieks par to īpašo atbalsi, ko viņa radošais gars varēja rast šeit, mūsu starpā, Dieva un mūsu visu mīlestībā. Svetdienas skolotājā Ligā, viņas pašas un mūsu draudzes, viņas skolnieku, bērnos. Mēs varam zināt teorētiski vai teoloģiski, cik skaisti ir, ja cilvēks var aiziet no šīs pasaules ticībā, apskaidrots. Katrs konkrēts, personīgi piedzīvots, īpaši – izsāpēts, gadījums, šo patiesību tikai apstiprina. Lai tas, ka mēs zinām, cik augstā līmenī un ar cik atvērtu sirdi Egils tur, augšā, tagad diskutē ar mūsu Kungu, palīdz mums te iztikt bez viņa!

Mācītājs Augusts Grigors par sevi

(Žurnālā *Jaunatnes Draugs* 1925. gadā)

Kā jau zinām, mūsu draudzi 1925. gadā dibinājis neredzīgs mācītājs Augusts Grigors (1879-1926), mācītājas Jānas Jērumas-Grinbergas vectētiņš. Piedāvājam šī neparastā cilvēka dzīvesstāstu viņa paša izklāstā.

Iepriekšējās avīzītēs tikām tiktāl, ka Augusts, baku epidēmijas skarts, piecu gadu vecumā zaudē redzi, vēlāk pabeidz Strazdmuižas neredzīgo institūtu un kopā ar skolasbiedru Jāni Upedanu izveido savu uzņēmumu – izgatavo un pārdod sukas, kājslauķus un otas.

Neraugoties uz lielo konkurenci, uzņēmējdarbībā veicas labi. Abiem censoņiem izdodas savu veikalu paplašināt, izmantojot 1. pasaules kara juku laikus. 1910. gadā Augusts Grigors apprecas ar Šarloti Rengu un drīz piedzimst meitas Mirdza un Lauma.

3.

Tirgotājs Abramovičs, laikam domādams, ka vāciem ārzemju materiālu būs diezgan, piedāvāja pirmajās dienās pēc vācu ienākšanas man savus krājumus, kurus arī nopirku. Drīz vien izrādījās, ka Abramovičs bija pārrēķinājies, jo vāciem bija tikai *erzac* un atkal *erzac*. Šie materiāli, kurus nopirku, bija man par lielu atspaidu vācu, komunistu un Bermonta laikos, jo vienīgi man viņi bija pietiekošā daudzumā no visiem Rīgas suku taisītājiem.

Kad 1920. gadā sākās normāli apstākļi un sakari ar ārzemēm, tad izrādījās, ka zirgu astes maksā 20 reizes dārgāk un sari 40 – 50 reizes dārgāk nekā krievu laikos.

Minēto materiālu, kurus biju iepircis, man bija prāvs krājums. Šos krājumus pārdevu un nopirku namu Karlīnes ielā Nr. 7/9.

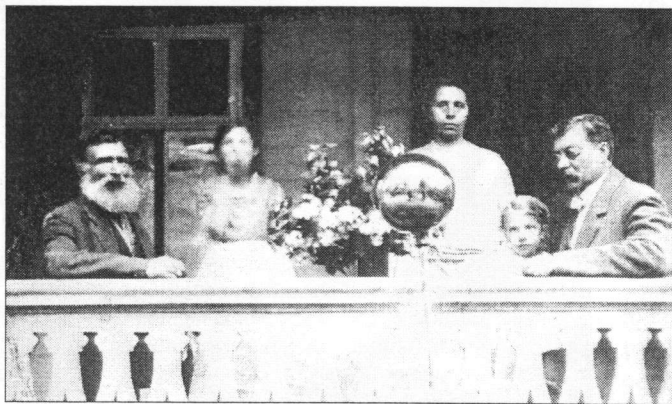
Esmu centies lasītājiem īsumā attēlot savu dzīvi, bet, man šķiet, glezna nebūtu pilnīga, ja nepieminētu, ka man bija arī jādabojas sabiedriskā laukā. 1907. gadā Vidzemes gubernators Sveginčovs slēdza Rīgas neredzīgo apgādes biedrību, kuru K. Cilinskis bija nodibinājis un arī vadīja. Bet izrādījās, ka minētā biedrība bija savāda biedrība, jo viņai bija sava neredzīgo iestāde, kurā mitinājās ap 10 neredzīgo, biedru ap 300, bet nebija valdes. Cilinskis bija turējis par izdevīgāku vadīt biedrību bez valdes un pilnu sapulci nesusaukt. Šis iemesls bija spiedis gubernatoru biedrību slēgt. Neredzīgie, kuri bija iestādē, tika ievietoti Aleksandra Augstumu vājprātīgo slimnīcā. No turienes viņi pa daļai paši izstājās un pa daļai tika izsūtīti. Daži no viņiem nonāca bezizejas stāvoklī. Lai palīdzētu saviem bez pajumtes palikušajiem ciešanas biedriem, nodibinājām Baltijas neredzīgo biedrību «Filantropiju». 1908. gada 4. maijā ievēlējām pirmo biedrības valdi. Mani ievēlēja par priekšnieka biedru, bet nākošā gadā man bija jāuzņemas priekšnieka pienākumi, kurus ar Dieva palīgu esmu pildījis līdz šai dienai. Biedrība darbojusies visus gadus nepārtraukti, izņemot īsu laiciņu komunistu laikā, jo maija (1919) sākumā tika atņemtas grāmatas un ap 2000 rubl. naudas. Pēc balto ienākšanas grāmatas mēs atdabūjām, bet naudu ne. Tagad minētā biedrība saucas Latvijas neredzīgo palīdzības biedrība «Filantropija» un turpina savu žēlsirdīgo darbu,

izsniedzot trūcīgajiem neredzīgajiem gan pastāvīgus, gan vienreizējus pabalstus. Arī Latvijas amatnieku un rūpnieku savienībā biju ilgāku laiku valdes loceklis. Izlietodams savus piedzīvojumus, kurus biju ieguvis, strādādams «Filantropijai» par labu, varēju jaundibināmai biedrībai izstrādāt statūtus, kuru viņai ilgāku laiku nebija un tāpēc radīja lielas grūtības.

Atgriezīsimies vēl reizi atpakaļ manā bērnībā un sekosim manam dzīves gājumam. Mana māte bija liela garīgu dziesmu mīļotāja un dziedātāja. Ar īstu latvju mātes uzcītību viņa mācīja saviem 6 bērniem lasīt, galvas gabalus, lūgšanas un garīgas dziesmas. Es gan lasīt nevarēju, bet toties man bija ļoti laba atmiņa. Ja man lasāmo gabalu vienu vai 2 reizes izlasīja priekšā, tad varēju uzmanīt, vai citi bērni pareizi lasa.

Neredzīgo institūtā reliģijai un viņas mācībai tika piegriezta liela vērtība un reliģijas stundas bija man ļoti patīkamas, izņemot

sākumu, kad kā vācu valodas nepretējam vajadzēja šīs valodas mācīšanas dēļ iesākt ar 1. bausli. Dievkalpojums no institūta varēju tikai reti apmeklēt. Vācu dievkalpojums Biķeru baznīcā notika reizi mēnesī, institūta vadītājs, vācietis būdams, nevēlējās, ka apmeklējam latviešu dievkalpojums, jo tikām audzināti stingrā vācu garā. Kad 1899. gadā izstājos no institūta, tad bieži apmeklēju dievkalpojums. Manā sirdī radās vēlēšanās kļūt par Dieva vārdu sludinātāju. Toreiz vēl

Augusts Grigors (pa labi) ar ģimeni vasarnīcā Jaundubultos

necerēju kļūt par mācītāju, bet vēlējos garīgās sapulcēs sludināt Dieva vārdus. Dievu lūdzot, arvien lūdzu, lai Dievs dod, ka šī mana vēlēšanās piepildās. Pagāja vairāki gadi un varēja domāt, ka būšu veltīgi lūdzis, ko tomēr nemitējos darīt. Kādā svētdienā Ģertrūdes draudzes māc. A. Valters uzaicināja savas draudzes jaunekļus nākt uz jaunekļu vakariem un arī piedalīties ar priekšnesumiem. Pieteicos arī es ar deklamācijām un māc. Valters ar prieku man to atļāva. Lai varētu arī deklamēt pēc mākslas likumiem, nogāju pie brīvmākslinieka J. A. Dubura un lūdzu man pasniegt deklamācijas stundas. Pēc īsa pārbaudījuma, kas pastāvēja no kādas pašsacerētas dzejas nodeklamēšanas, Duburs mani pieskaitīja pie saviem skolniekiem un pasniedza man 2 stundas nedēļā. Gandrīz 3 gadi biju Dubura skolnieks; par nožēlošanu Duburs nopietni saslima un pārtrauca stundu pasniegšanu. Savu pirmo garīgo runu runāju 1907. gadā, apbedīdams Mātiša kapos savu skolas biedru Augustu Ulmani. Runa bija klausītājiem ļoti patīkusi, un no tā laika nācās man šad un tad uzstāties ar garīgām runām. 1919. gadā, pēc komunistu izdzīšanas, domāju, ka pienācis laiks arī tautai pašai pielikt roku pie garīgā darba un neuzvelt visu vienīgi mācītājam. Kopā ar saviem draugiem nodibinājām «Kristīgo centrālo biedrību». Par biedrības mērķi spraudām pulcēt kristīgus ļaudis, kas gribētu aktīvi darboties, neskatoties, pie kuras koncesijas viņi arī piederētu. Pēc biedrības statūtu apstiprināšanas bija man jāuzņemas priekšnieka pienākumi.

RĪGAS KRISTUS EV. LUT.
DRAUDZES PADOME

Ievēlota 2006. gada 22. janvārī

- Benita Brūdere** – draudzes priekšniece, m. 67916407, mob. 26412555 (LMT); e-pasts: benitite@one.lv
- Juta Beiere** – arhivāre d. 67208236; m. 67355258; mob. 27012192 (Tele2); e-pasts: juta.beiere@ic.iem.gov.lv
- Andrejs Cīrulis** – revīzijas komisijas loceklis, d. 67242492; 67530770; mob. 26532379 (LMT); 25905914 (Tele2) e-pasts: roze500@gmail.com
- Rudīte Dābola** – kasiere d. 67366685; m. 67626860; mob. 28671576 (LMT); e-pasts: Rdabola@csb.lv
- Ilgvars Hofmanis** – diakonijas grupas loceklis m. 67521597
- Ilze Ledauniece** – svētdienas skolas skolotāja, mob. 29703843 (Tele2); e-pasts: ilzuks75@inbox.lv
- Līga Liepiņa** – svētdienas skolas skolotāja mob. 29155228 (LMT)
- Ligita Lauma Ozola** – diakonijas grupas locekle, m. 67532836; mob. 29949932 (Tele2)
- Dace Ozoliņa** – diakonijas grupas vadītāja, m. 67619575; mob. 29155228 (LMT); e-pasts: dace.ozolina@prodaktiv.lv
- Agris Sutra** – mācītājs m. 28358555 (LMT); e-pasts: agris.sutra@gmail.com
- Agra Turlaja** – diakonijas grupas locekle d. 67088769; 67223881; m. 67362630; mob. 28678114 (LMT); e-pasts: agrat@navigator.lv
- Anita Uzulniece** – kultūras dzīves organizatore, m. 67312253; mob. 29187510 (LMT); anitauz@inbox.lv
- Kristīne Vanaga** – evaņģēliste, rakstvede, d. 67014781; mob. 26563337 (LMT); e-pasts: kristine.vanaga@lic.gov.lv; kristine_vanaga@hotmail.com
- Inese Zandersone** – draudzes priekšnieces vietniece, m. 67373788; mob. 26180417 (LMT); e-pasts: iceks@tvnet.lv
- Ligita Zelmene** – revīzijas komisijas priekšsēdētāja, m. 67360188; mob. 26364989 (LMT)

Rīgas Kristus draudzes
izdevums

Redakcijas adreses:

Anita Uzulniece: anitauz@inbox.lv,
tālr. 29187510.Inga Jēruma: injer@apollo.lv, tālr.
29435367Iespēsts tipogrāfijā NIPO,
metiens 200 eks.

Mūsu baznīcas mansardā

JĀNIS ZARIŅŠ, speciāli avīzei *Kristus
Draudze*

Bieži vien dievkalpojuma laikā vairs griešiem sadzirdam diponu – mazas kājiņas pārvietojas strauji jo strauji. Un visi saprotam – tur darbojas mūsu svētdienas skolas audzēkņi.

Bet ne visi zina un ir ievērojuši, ka tur tikpat kā vienmēr ir arī izstādes, kas tradicionāli tiek rīkotas nu jau septīto gadu. Šo izstāžu brīvprātīgā rīkotāja ir mūsu dievkalpojumu neiztrūkstošā apmeklētāja Irēna d'Torresa.

Irēna šajā laikā ir iekārtojusi daudzus desmitus izstāžu, kas mūsu draudzes locekļiem ļāvis priecāties gan par profesionāļu, gan jauno mākslinieku darbiem. Tē bijušas gan gleznas, gan fotogrāfijas, gan gobelēni un arī lietišķās mākslas priekšmeti.

Patlaban mansardā ir apskatāma Marģera Martinsona dižģimenes jauno atvašu darbu izstāde. Par šo kolekciju jau daudzreiz stāstīts gan Latvijas presē, gan radio un televīzijas raidījumos.

Ļoti būtiski ir arī tas, ka jau piekto gadu tā ekspozīcija, kas sākumu rod mūsu baznīcā un, tā teikt, saņem šeit svētību, tālāk dodas savā misijā uz Gaiļezera onkoloģijas slimnīcas paleatīvās aprūpes nodaļu, kur kapelāns ir mūsu visu tik ļoti cienītais Varis Bogdanovs. Visus šos gadus, līdztekus kapelāna pienākumiem, mācītājs ir arī galerijas «Simanis» vadītājs. Palīdzot tik grūtā situācijā nonākušiem cilvēkiem, tiek izmantoti visi līdzekļi, lai ļautu viņiem sakopot garīgos spēkus cīņai ar slimību. Un būtiski arī tas, ka vienlaikus šie mākslas darbi ir iedvesmas avots mediķiem viņu grūtajā un atbildīgajā ikdienas solī.

Ir vispār zināma patiesība, ka jau kopš seniem laikiem mākslinieki labprāt ziedo savu darbu baznīcai, tādā veidā veicinot tās tapšanu par vispusīgu garīgās kultūras centru. Savukārt mūsu pienākums būtu sekot līdzī informācijai un, uzzinot par kārtējo izstādi, uzkāpt otrajā stāvā un vienkārši papriecāties. Tā mēs iepriecinātu sevi un arī morāli gandarītu māksliniekus.

Pazudušās meitas atgriešanās

18. martā piedalījies dievkalpojumā Sv. Annas un Agneses baznīcā Londonā, kur par mācītāju kalpo Jāna Jēruma-Grīnberga. Tas bija, manuprāt, ļoti veiksmīgs ģimeņu dievkalpojums, un varbūt, ka varam gūt pieredzi no Londonas kolēģiem.

Kopā ar baznīcas jauniešiem un bērniem tika izspēlēta līdžība par pazudušo dēlu. Sievietes laikam ir aktīvākas visā pasaulē, tāpēc tēva lomu spēlēja pati Jāna, un dēlu vietā bija meitas. Bet lietas būtību taču tas nemaina. Uzvedums bija veiksmīgi lokalizēts, lai to saprastu arī mazākie. Vecākā meita, pieprasījusi savu mantojuma daļu, izšķieda to Londonas galvenās tirdzniecības ielas – Oksfordstrītas – veikalos. Kļuvusi nabaga, devās ganīt cūkas. Šos lopiņus tēloja mazie bērni, kuri, šņukurišus uzlikuši, sēdēja pašā priekšā uz grīdas un atbilstošajās vietās sparīgi rukšķēja.

Jaunākā meita ir apvainojusies, ka māte ar tādu godu un cieņu sagaida vecāko – mantas putinātāju un sliņķi. Taču māte viņai izskaidro atgriešanās jēgu un notiek samierināšanās.

Vecākā meita skraida pa veikaliem

Laimīgā māte pa logu redz, ka meita atgriežas!

Kad uzvedums, kas visiem sagādāja daudz prieka, bija galā, bērni pasniedza skaistus narcišu pušķus savām māmām, jo Anglija šai laikā svin Mātes dienu.

INGA JĒRUMA

Kinoforums *Un Vārds tapa filma...*

2007. gada 13. – 19. aprīlī k/t Rīga Jaunajā zālē
Programma

Apsolīto zemi. Viņš aizrauj arī Ģertrūdi. Uz spēles tiek likta mīlestība.

Bezgala skaistais vēstījums nav tikai reliģisks, pat ja tas filmā nedaudz vienkāršots, tomēr apliecina to, ka kristīga dzīve iespējama visur – ne tikai Jeruzalemē.

8. *Mīlēšu tevi mūžīgi (Elsker dig for evigt)*

rež. Sjūzana Bīra (*Susanne Bier*), Dānija, 2002., 113'

Lomās: Mads Mikelsens, Sonja Rihtera, Nikolajs Lī Kāss, Paprika Stīna u.c.

Sesīlijas līgavainis Joahims cieš nelaimes gadījumā un kļūst paralizēts. Satriektā sieviete uzsāk romānu ar Joahima ārstu Nīlsu. Situāciju vēl vairāk sarežģī tas, ka pie nelaimes gadījumā vainīgā auto stūres bija Nīlsa sieva.

Dāņu nacionālā balva Bodil - kā gada labākajai filmai un abiem otrā plāna lomniekiem tēlotājiem, Toronto festivālā filmu atzīmēja FIPRESCI žūrija, Ziemeļvalstu Kinodienās Libekā – Baltijas balva kā labākajai filmai.

9. *Viens pret vienu (1:1)*

rež. Anete K. Olesena (*Anette K. Olesen*), 2006., 90'

Lomās: Mohameds – Ali Bakers, Džoja Petersena, Anete Stovelbeka u.c. Kopenhāģenas priekšpilsētas Romeo un Džuljeta. Tomēr dānietes Mijas un palestīnieša Šadi attiecības sašķobās, kad brutāli tiek piekauts Mijas brālis. Kamēr

policija veic izmeklēšanu, mediji šajā gadījumā saskata galvenokārt apstiprinājumu emigrantu kriminalitātei. Šokētā Mija meklē mierinājumu pie Šadi, taču puisis baiļojas, vai uzbrukumā nav iesaistīts arī viņa brālis.

Pazīstamā režisore Anete Olesena radījusi autentisku dāņu un musulmaņu iecelotāju attiecību atspoguļojumu, kurā pārlicinoši darbojas tēlotāji – amatieri. Karsto tēmu vēl aktuālāku padarīja Dānijas «karikatūru skandāls».

Ziemeļvalstu kinodienās Libekā filma saņēma Galveno (NDR), Baznīcas un Skatītāju (Luebecker Nachrichten) balvas.

10. *Paldies! (Tak for Sidst)*

rež. Holger Jensen/Ulla Hjorth Nielsen, Dānija, 1950./2005., 43'

Kopenhāģenas bērni dodas vasaras brīvdienās uz laukiem. Kādreizējais rezgalis Mads dara visu iespējamo, lai izpirktu savu vainu – viņš vēlas uzdāvināt mazajai Lisai jaunu velosipēdu vecā, salauztā vietā.

1950. gada uzņemtā filma ieskaņota 2005. gadā un papildināta ar komponista Andersa Kopela mūziku. Interesanta iespēja apvienot vecvecāku, vecāku un šodienas bērnu uztveri – bēdas un priekus, kurus mēs tik intensīvi uztveram tikai bērnībā.

Kinoforums ... un Vārds tapa filma... 2007. gads

Datums	18.30	21.00	
13. aprīlis Piekdiena	<i>Mans ceļojums uz Itāliju</i> 1.daļa, 123' Atklāšana Zaļajā salonā	<i>Mans ceļojums uz Itāliju</i> 2. daļa 123' (kopā 246')	
14. aprīlis Sestdiena	14.30 bērnu seanss <i>Paldies!</i> 43' Latv. animāc. f. - kopā apm. 70'	16.00 <i>Es mīlu savu darbu</i> 89'	17.50 <i>Mīlēšu tevi mūžīgi</i> 113' 20.00 <i>Labie nodomi</i> 180'
15. aprīlis Svētdiena	14.30 bērnu seanss <i>Paldies!</i> 43' Latv. animāc. f. - kopā apm. 70'	16.00 <i>Aizmēzt</i> 128'	18.30 <i>Pelle iekarotājs</i> 157'
16. aprīlis Pirmdiena	18.30 <i>Mīlēšu tevi mūžīgi</i> 113'	21.00 <i>I: I</i> 90'	
17. aprīlis Otrdiena	18.30 <i>Es mīlu savu darbu</i> 89'	20.30 <i>Žasmīna</i> 87'	
18. aprīlis Trešdiena	18.30 <i>Pelle iekarotājs</i> 157'	21.30 <i>I: I</i> 90'	
19. aprīlis Ceturtdiena	18.00 <i>Žasmīna</i> 87'	19.50 <i>Jeruzaleme</i> 166'	

Kinoforums *Un Vārds tapa filma...*

2007. gada 13. – 19. aprīlī k/t Rīga Jaunajā zālē

Programma

1. Mans ceļojums uz Itāliju (*Il mio viaggio in Italia*) – rež. Martins Skorsēze (*Martin Scorsese*), 2000, Itālija, 246'
Šī gada Oskara laureāts Mārtins Skorsēze (par filmu *Atkritēji*), kas pazīstams kā amerikāņu režisors, šajā kinoceļojumā caur bērniībā redzētām filmām atskatās uz savām Sicīlijas saknēm. Tas ir garš un ļoti personīgs ceļojums: pirmajā daļā ar fragmentiem no Rosselīni un De Sikas, otrajā – Viskonti, Fellini un Antonioni darbiem. Iespēja ielūkoties mākslinieka, kas studējis teoloģiju (atcerēsimies arī *Kristus pēdējo kārdināšanu!*), radošajā virtuvē, emocionālajā attīstības ceļā – uz politiskā un sociālā fona. Redzēsim fragmentus no izcilākajām Itālijas kinovēstures lappusēm.
Melburnas festivālā – populārākā dokumentālā filma, ASV Krievu asociācijas Speciālā balva.

2. Es mīlu savu darbu (*Mi piace lavorare*)
rež. Frančeska Komenčini (*Francesca Comencini*), Itālija, 2004, 89'
Lomās: Nikoleta Braši, Kamilla Dugaja Komenčini, Marina Buonkristiāni u.c.

Anna ir kāda uzņēmums sekretāre. Kad to pārņem liels starptautisks concerns, viņa pamazām, bet arvien biežāk paliek viena – gan biroja svinībās, gan pusdienas pārtraukumā. Annas darba uzdevumi kļūst arvien bezjēdzīgāki. Jaunā sieviete ir šķīrusies un ja līdz šim viņai ar meitu bija labas ar attiecības, tad tagad kādu dienu Anna neiztur šo *mobbing* (kā dēvē birokrātiski padevīgo strādāšanu) un sabrūk...

Pazīstamā itāļu režisora Luidži Komenčini meitas otrais režijas darbs, kas gan viņai, gan galvenās lomas atveidotājai Nikoletai Braši atnesis atzinību pasaulē un daudzas balvas. Braši ir Roberto Benīni dzīvesbiedre, mūza un tēlojusi galvenās lomas gandrīz visās viņa filmās. Atcerēsimies kaut vai oskaroto *Dzīve ir skaista!*

Ekumēniskās žūrijas balva Berlīnes festivālā, Mardelplatas festivāla Speciālā žūrijas balva un Nikoletai Braši balva kā labākajai aktrisei, 2004.

3. Aizmēzt (*Coup de turchon*)
rež. Bertrāns Tavernjē (*Bertrand Tavernier*) Francija, 1981, 128'

Lomās: Izabella Ipēra, Filips Nuarē, Stefānija Odrāna u.c.
1938. gads, Francijas kolonija Āfrikā. Ciemā dzīvo gandrīz tikai melnie un tikai daži baltie, kas ir aprobežoti un izvirtuši rasisti. Lusjēns Kordjē ir šī ciema policists – neveiksminieks, kuru visi, ieskaitot viņa sievu, pazemo. Kordjē nekad nevienu nav arestējis, kad notiek kas nelāgs, viņš izliekas neredzam. Kādu dienu viss mainās...

Filma saņēmusi gandrīz visus tā gada Cēzarus – par labāko aktrisi atzīta Izabella Ipēra, aktieri – Filips Nuarē, režisoru – Bertrāns Tavernjē, arī Francijas Kinokritiķu asociācija atzinusi to par labāko gada filma, Itālijas kinokritiķi – Filipu Nuarē – par labāko aktieri, tā nominēta Oskaram kā gada labākā ārzemju filma.

4. Žasmīna (*Jasmin*)
rež. Kenijs Glenāns (*Kenny Glanaan*), UK, 2004, 87'
Lomās: Arčija Pandžabi, Renu Setne, Stīvs Džeksons, Saeds Ahmeds u.c.

Pakistāniešu iecelotāju meitai Žasmīnai Anglijā neklājas viegli. No vienas puses viņa dzīvo modernajā rietumu pasaulē, strādā un draudzējas ar britu kolēģiem, no otras – viņa nevar pilnīgi atteikties no savas zemes kultūras. Fiktīva laulība pēc tēva gribas saista Žasmīnu ar brālēnu Faisalu. 11. septembra notikumi visu maina – vīra apcietināšana un vietējo draugu aizdomīgums liek jaunajai sievietei meklēt savu patieso identitāti.

Britu filma ieceltīgi parāda pakistāniešu komūnas situāciju Anglijā pēc 11. septembra. Ja Žasmīnas brālis uz aizdomām pret visiem musulmaņiem reaģē ar niknumu un pievienojas cīnītāju grupai, tad viņa izšķiras par konsekventu izlīdzināšanās ceļu – Korānā balstītu.

Ekumēniskās žūrijas balva Lokarno festivālā un Templetona balva 2004. gadā.

5. Labie nodomi (*Den goda viljan*)
rež. Bille Augusts, Dānija, 1992, 180'

Lomās: Pernilla Auguste, Semjuels Frēlers, Makss fon Zidovs, Gita Norbija u.c.

Ingmāra Bergmana vecāku dzīves stāsts. Nabadzīgais teoloģijas students Henriks iemīl Annu no bagātas Upsalas ģimenes. Viņu jūtas iztur daudzus ārējus un iekšējus konfliktus. Pēc laulībām Henriks kļūst par mācītāju Zviedrijas Ziemeļos. Pēc kāda laika viņa sieva Anna tomēr nevar izturēt dzīvi laukus un atgriežas Upsalā. Henriks paliek Ziemeļos.

Zelta Palmas zars Kannu festivālā, Pernilla Auguste atzīta par labāko aktrisi, zviedru nacionālā balva Gudbagge – Pernillai Augustei kā labākajai aktrisei, Ingmāram Bergmanam – kā labākajam scenāristam.

6. Pelle iekarotājs (*Pelle eroberer*)
rež. Bille Augusts, Zviedrija, Dānija, 1987, 157'

Lomās: Pelle Hvenegārds, Makss fon Zidovs u.c.
Martina Andersena Nekses romāna ekranizācija. 19. gadsimta beigās laiva ar zviedru emigrantiem piestāj pie dāņu salas Bornholmas. Starp viņiem ir Lase ar savu dēlu Pelli, viņi šeit atrod darbu kādā fermā. Kaut Lase iemācās dāņu valodu, pret viņu vienalga izturas kā pret nožēlojamu emigrantu. Tomēr neviens no viņiem nevēlas atteikties no sava sapņa par labāku dzīvi...

7. Jeruzaleme (*Jerusalem*)
rež. Bille Augusts (*Bille August*), Dānija, 1996, 166'

Lomās: Ulfs Frībergs, Marija Bonnevi, Pernilla Auguste, Reine Brinofsons, Lēna Endre u.c.

Pazīstamā Selmas Lāgerlēvas romāna ekranizējums – episks skolotāja meitas Gertrūdes un zemnieka Ingmāra mīlas stāsts. XX gadsimta sākums kādā Zviedrijas ciematā, kad šim apvidum pāri veļas kristietības vilnis. No Amerikas atbraukušais jaunais mācītājs aicina ciema iedzīvotājus uz